

Vak 89

— T

KRUISTEEKEN.**56**

A,
N WEES,
ziekdruckerij.

GOUDKORRELS-

1.	Kleine Maand van den H. Joseph... f	0,10
2.	" " van Maria	- 0,10
3.	" " van het H. Hart.....	- 0,10
4.	Leve Maria.....	- 0,10
5.	De burger Zouaven.....	- 0,05
6.	Geestelijke Leiddraad.....	- 0,05
7.	Herinnering aan het Christ. Huisgezin.	- 0,05
8.	Het Vagevuur en de Hemel op den Kruisweg overwogen.....	- 0,10
9.	Aan den voet des Altaars.....	- 0,10
10.	Oefening van Godsvr. tot den H. Jozef.	- 0,05
11.	De H. Jozef en het Kind, dat zich tot de Eerste H. Communie voorbereidt...	- 0,15
12.	De Vriendenstem.....	- 0,05
13.	Kruisweg voor en na de H. Communie	- 0,10
14.	De Godsvr tot den Engelbewaarder.	- 0,10
15.	Vergeef ons onze schulden gelijk wij vergeven onzen schuldenaren....	- 0,10
16.	Jesus in het Tabernakel	- 0,15
	In linnen bandje.....	- 0,25
17.	Bloempjes ter eere van Maria vergaard.	- 0,05
18.	Laten wij tot het Tabernakel gaan.	- 0,05
19.	Een week in het H. Hart van Jesus...	- 0,05
20.	Korte bemerkingen op eenige grond- waarheden van het H. Evangelie.	- 0,05
21.	Komtallen tot mij! het H. Hart van Je- sus wil ons onderrichten en troosten.	- 0,05
22.	Maria is uwe Moeder.....	- 0,05
23.	Aan de voeten van Maria	- 0,05
24.	Hebt de waarheid lief.....	- 0,05
25.	Vlucht de Ledigheid.....	- 0,05
26.	Het Kraisteeiken	- 0,10

*Bij getallen, ter verspreiding wordt aanzienlijke
korting verleend*

K

E

Vak 89

56

HET
²
KRUISTEEKEN.

BIBL. CONV.
O. F. M.

WIJCHENS

BREDA,

EDUARD VAN WEES,

Snelpers Boek- en Muziekdrukkerij.

IMPRIMATUR.

Datum in *Hoeven*, hâc 6 Januarii 1882.

C. van der Veeken,
LIBR. CENSOR.

Het Kruisteeken.

Het voornaamste teeken, waardoor de katholieke zijn geloof belijdt, is het kruisteeken door hetwelk de voornaamste geheimen van ons geloof uitgedrukt worden n.l. het geheim der H. Drieuldigheid en dat der Verlossing.

Dat is de reden, waarom dit teeken sedert de oudste tijden bestaan heeft, ja, sedert de tijden der Apostelen bij de christenen in gebruik is.

*Aan het teeken des kruises
herkent men de leerlingen van Jesus
Christus, dit wordt ons verklaard
in de volgende vergelijkingen.*

Elke groote vereeniging heeft een onderscheidingsteeken, waardoor zij hare leden herkent; elk welgesteld

leger heeft een standaard, onder welke het zijne soldaten schaart.

Het onderscheidingsteeken, de standaard der katholieken is het kruis.

Het Kruisteecken is door de Apostelen ingevoerd.

Tot bewijs hiervan strekt, dat men er den oorsprong niet van kan nasporen, en men bovendien aangeteckend vindt, dat de Apostelen zelven het gebruikt hebben. Zoo schrijft Nicephorus, de H. Johannes, Evangelist, het kruisteecken maakte alvorens te sterven.

Volgens Hilduinus bediende de Apostel Paulus zich van het kruisteecken om eenen blinde te genezen: hij maakte het kruisteecken over zijne oogen. Velen zelfs verzekeren, dat Jesus Christus zelf zijne Apostelen leerde het kruisteecken te maken, en

Hij er zich van bediende, toen Hij hen op den dag zijner hemelvaart den zegen gaf.

Het kruisteecken, zegt de H. Ignatius, leerling van den H. Apostel Johannes, is het zegeteecken, opgericht tegen de macht van den vorst dezer wereld. Wanneer hij het ziet, wordt hij door den schrik bevangen, wanneer hij er van hoort spreken, maakt de vrees zich van hem meester.

Wij teekenen ons voorhoofd met het kruisteecken, zegt Tertullianus, en vraagde men ons, of in de H. Schriftuur eene plaats gevonden wordt, waar deze oefening wordt voorgeschreven, zoo luidt ons antwoord ontkennend, doch wij voegen er bij: De Overlevering heeft het gebruik door alle tijden heen bevestigd, en het Geloof doet het onderhouden.

Eusebius van Cesarea, eene plaats van den Profeet Isaias uitleggende, zegt, dat men hen, die in Jesus-Chris-

tus gelooven, herkend aan de gewoonte van het teeken van Jesus Christus op hun voorhoofd te drukken; terwijl Constantijn de Groote blijken gaf van zijne godsvrucht, door het kruisteeken op zijn voorhoofd te maken.

De H. Cyrillus van Jerusalem beveelt den geloovigen aan, dikwijls en met vertrouwen het kruisteeken te maken.

De H. Athanasius zegt in het leven van den H. Antonius, dat deze heilige zijnen leerlingen aanbeval, het kruisteeken over zich zelve en over hunne cellen te maken, ten einde tegen de aanvallen des duivels beveiligd te blijven.

De H. Basilius verzekert in het XXVIII^{ste} hoofdstuk van zijne Verhandeling over den H. Geest, dat er oefeningen bestaan, die slechts op de Overlevering, welke niet geschreven is, gegrond zijn, dat de H. Schrift en de Overlevering dezelfde kracht hebben, om de godsdienst en de waarheid te

vestigen, en dat, wanneer men de gebruiken, die niet in de Schriftuur vermeld zijn, zou verwerpen, men de godsdienst een groot nadeel zou toebrengen. Deze H. Vader geeft vervolgens eenige voorbeelden van hetgeen hij bewijst, en begint met het gebruik van het kruisteecken te maken over hen, die hun vertrouwen in Jesus Christus stellen.

De H. Joannes Chrysostomus, de H. Augustinus en andere Kerkvaders bekrachtigen hetzelfde gebruik op eene menigte plaatsen van hunne geschriften, en erkennen tevens, dat men het kruisteecken altijd in de kerkelijke bedieningen, vooral bij het toedienen der H.H. Sacramenten, gebruikt heeft.

*Het kruisteecken is eene taal,
die iedereen begrijpt.*

«Hoeveel oostersche talen hebt gij geleerd,» vroeg de beroemde kardinaal

Mezzofanti aan een missionaris, die naar Azië vertrok « en hoe zult gij de »inwoners verstaan van de landen »waar gij het Evangelie gaat ver- »kondigen? »

« Ik heb geene enkele oostersche taal »geleerd Uwe Eminentie, uitgenomen »eenige hebreuwsche woorden, ik »hoop echter dat het italiaansch vol- »doende zal zijn. »

« Welnu, hernam de kardinaal met de hem eigene kinderlijke vroolijkheid: «Ik zal u in een oogenblik eene taal »leeren, die door de geheele wereld »verstaan wordt, namelijk het kruis- »teeken. Ga waar gij wilt, overal waar »katholieken zijn, is dit teeken bekend, »en zij, die het u zullen zien maken, »zullen u begrijpen. Wanneer zij »katholiek zijn zullen zij zich van »hetzelfde teeken bedienen, en gij zult »elkander herkennen en weten, dat »gij broeders in Jesus Christus zijt, »en zijn zij niet katholiek, zoo zult gij

»elkander toch verstaan, want iedereen
 »zal weten, met wien hij te doen
 heeft.»

VOORBEELD.

Den morgen, waarop de vermaarde slag van Bull Run zou plaats hebben, kwam de generaal Smith met zijne afdeeling te laat, om nog te vernemen, wat het wachtwoord was. Voorziende, dat, wanneer hij naderde zonder het te kennen, hij zich aan een groot gevaar zou bloot stellen, plaatste hij zich aan het hoofd van zijn regiment en vroeg, wie der zijnen het leven veil had, om dat zijner makkers te redden. Een jong soldaat bood zich aan.

«Wel dappere.» vroeg hem de generaal, «weet gij wat gij doet?» «Ja »generaal.» «Gij zult er het leven »wellicht bij verliezen.» «Dat weet »ik, doch ik vrees niet.» Daarop

schreef Smith op een stuk papier deze woorden: *Zend mij het wachtwoord.*— Generaal Smith overhandigde het briefje aan den soldaat, en nam het besluit, om, indien de soldaat gedood werd, het briefje uit zijnen zak te doen terugnemen, en het aan generaal Beauregard te laten brengen.

De jongeling vertrekt, hij nadert de wachtpost « *Werda! geef het teeken!* » De soldaat nadert zonder spreken; alle geweren worden op hem gericht, aanstonds maakte hij het kruisteeken en heft de rechterhand ten hemel. Daarop worden de geweren oogenblikkelijk neergelaten.

Het teeken, dat de christen soldaat had gemaakt, om zich aan God aan te bevelen, was hetzelfde, dat Beauregard, die ook katholiek was, des morgens aan zijn leger, als herkennings-teeken had gegeven.

*Het kruisteeken heeft de kracht,
om den duivel te verjagen, de bekoringen
te verdrijven en den zegen
des Hemels over ons af te trekken.*

Het kruisteeken is verschrikkelijk voor den duivel. Op het kruishout heeft Jesus Christus over den duivel gezegevierd, en ons van zijne slavernij verlost; ook vreest de helsche geest niets zoo zeer als het kruis. Gelijk de hond beeft bij het zien van den stok, waarmede men hem geslagen heeft, zoo beeft de booze geest op den aanblik van het kruis, dat het wapen is, waarmede Jesus Christus hem overwonnen heeft.

Willen wij een voorwerp, dat ons toebehoort, teekenen, dan drukken wij er onzen naam op. Waarom? Om te beletten, dat het verloren ga; want aan dit teeken herkennen wij het, waar wij het ook vinden.

Het kruisteeken op het voorhoofd van den Christen gedrukt, beteekent, dat hij aan Jesus Christus toebehoort.

Het kruisteeken is als eene verkorting van den naam van Jesus Christus, en dus zijn zegel. Wanneer een dief een naam vindt op het voorwerp dat hij wil stelen, wischt hij dien uit, uit vrees dat men het zal herkennen; en kan hij dien naam van den eigenaar niet doen verdwijnen, zoo durft hij zich het voorwerp niet toeëigenen, omdat men het zou herkennen, en hem als dief straffen.

De duivel is een dief, hij ontnemt aan Jesus Christus al wat hij kan, en ontrooft hem de zielen, die Hij verlost heeft.

Maar ziet de booze geest den Christen geteekend met het kruis, dan vreest hij hem te naderen.

Niemand zal het wagen, iemand die de liverei des konings draagt aan te randen; zijne kleeding alleen is ge-

noeg, om hem tegen de aanvallen zijner vijanden te vrijwaren.

Welk eene zekerheid voor ons Christenen, die niet de liverei van een aardschen vorst maar de teekenen van den Koning des Hemels dragen, en die tegenover de vijanden onzer ziel het kruis kunnen stellen, waardoor Hij hen vernederd en overwonnen heeft.

De H. Gregorius van Nazianze zegt met mannelijke onverschrokkenheid :
*„Met het kruis gewapend, vrees ik niets
 » en ik zeg tot den duivel : Vlucht verre
 » van mij, lafaard, wanneer gij niet wilt,
 » dat ik u met het kruis, waarvoor uw
 » geheele aanhang siddert, omverwerpe.”*

VOORBEELDEN.

In de orde van den H. Benedictus leefde een novice, die, hoewel van adellijke afkomst, slechts eenvoudig leekebroeder was. Zekeren keer dat hij de paters in de eetzaal moest dienen,

vertoonde zich zijn vroegere hoogmoed. Bijna al deze monniken, dacht hij bij zich zelve, zijn lieden uit den burgerstand, hoe kan ik, een edelman, mij dan verlagen om hen, als een slaaf te dienen?

Terwijl hij zoo dacht, keerde de H. Benedictus, onder wiens leiding hij leefde, en die van den Hemel de gave had gekregen de geheimste gedachten des harten te kennen, zich tot hem, en zeide: „Broeder, teeken uw hart met het kruis. Wat beteekenen de gedachten, waarmede gij u bezig houdt!! Stel uw zegel op uw hart!!

De novice begreep oogenblikkelijk de waarschuwing van den abt.

Welke Christen heeft niet dikwijls denzelfden raad noodig? Telkens, wanneer gedachten van hoogmoed, van afgunst, of van andere gevaarlijke driften tegen ons opstaan, is ons denzelfden raad gegeven. Teekenen wij ons dan met het kruisteeken, door

hetwelk wij verlost zijn, en wij zullen overwinnaars blijven in den strijd.

De eerwaardige Cesar de Bus, stichter van de Congregatie van het Christelijk onderwijs, die in de 17 eeuw leefde, wederstond aan al de inblazingen des duivels door het kruis, dat hij op zijne borst droeg. Zoodra hij bekoord werd, legde hij zijne hand op het kostbaar wapen, dat zijne steun en zijne hoop was, en riep uit: „Vlucht, vijanden van mijne zaligheid en van mijnen God, vlucht, duivels; ziedaar het kruis des Heeren, het kruis, dat de poorten der Hel verbroken heeft. O mijn Zaligmaker, door de verdiensten van uw kruis, verlos mij van mijne vijanden.”

Men leest in de Kerkelijke geschiedenis dat onder de regeering van keizer Mauritijs, de koning van Perzië,

Chosroës II een gezantschap van Perzen, die allen met het kruis op het voorhoofd geteekend waren, naar Constantinopel zond. De keizer vroeg hun, waarom zij een teeken droegen, aan hetwelk zij toch niet geloofden. „Hetgeen gij op onze voorhoofden ziet,” antwoordden zij, „is de getuigenis van »uwe uitstekende gunst, die wij eertijds »ontvangen hebben.

„De pest verwoestte ons land. »Eenige Christenen raadden ons aan, »het kruisteeiken, als een behoedmiddel »tegen dezen geesel op onze voorhoofden te drukken. Wij hebben dien »raad gevolgd, en zijn behouden te »midden van onze bloedverwanten, »die allen aan de pest bezweken zijn.”

De H. Hyronimus verhaalt den volgende trek uit het leven van den H. Hilarion.

Na den dood van Julianus had er een verschrikkelijke aardbeving plaats:

de zee trad buiten hare oevers, en het scheen, dat God de Aarde door een tweeden zondvloed dreigde te straffen, en alles in het niet te doen terugzinken. Op het gezicht van dit treurig schouwspel gingen de inwoners van Epidauris, eene stad van den Peloponnesus, den grijsaard Hilarion bezoeken, en baden hem hun ter hulp te komen. De Heilige voerde hen op het strand der zee. Nadat hij driemaal het kruisteeken over het zand gemaakt en zijne handen biddende over de golven had uitgestrekt deed de zee een laatste gedruisch hooren, en kreeg toen hare kalmte terug.

Dit wonder, voegt de H. Hyronimus er bij, wordt door alle inwoners van Epidauris verhaald; de moeders vertellen het haren kinderen, opdat deze het aan het nageslacht zouden overbrengen.

Nadat de H. Martinus in Bourgondië een vermaarden en zeer ouden heidenschen tempel had doen afbreken, wilde hij ook een grooten pijnboom, die in de nabijheid stond, en waarvoor het volk een bijgeloovigen eerbied koesterde, doen vellen. De Heidenen verzetten er zich tegen. Toen de Heilige aanhield deden zij hem het volgende voorstel: Zij zouden zelve den boom vellen, doch onder voorwaarde, dat Martinus zich onder den boom zou plaatsen op het oogenblik, dat hij zou vallen, zij zouden dan zien, of God hem beschermdde. Martinus nam de voorwaarden aan, en liet zich nabij den boom vastbinden aan den kant, waarheen reeds den boom naar den grond neigde. De leerlingen des Heiligen vreesden voor zijn leven, en beschouwden hem reeds als verloren. Toen echter de boom, die reeds half geveld was, begon te waggelen, maakte Martinus eenvoudig het kruis-

teeken, en op hetzelfde oogenblik viel de boom, als door den wind gedreven naar de andere zijde en dreigde de Heidenen, die aldaar in groote menigte stonden, omdat zij zich daar in veiligheid waanden, te verpletteren. Op het gezicht van dit wonder, ombelsden eene groote menigte Heidenen het geloof van Jesus Christus.

De heilige Bonnet, Bisschop van Auvergne, die in de 12 eeuw leefde, ontmoette eens een kreupele, die tot hem zeide, „Ik bid u leg uwe hand op mijn ziek been.”

„Ik zal doen wat gij verlangt,” antwoordde de Heilige met nederigheid, „maar dat zal u niet meer baten, dan dat een os u met den poot stampte.” En waarlijk hij raakte het zieke been aan zonder het minste uitwerksel.

De kreupele toonde zich daarover zeer verwonderd. Toen maakte de

Heilige het kruisteecken over hem, en het zieke been was op hetzelfde oogenblik genezen.

Gedurende eene vervolging, die in Indië tegen het einde der 17 eeuw uitbrak, werd een der leerlingen van den zaligen Joannes de Britto om het geloof gegrepen. De gevangene kreeg zulke hevige slagen op het hoofd, dat het eene oog op zijne wang neerhing. „Zeg aan zijn Meester, dat hij het oog weer inzette,” zeide de Gouverneur met een verfoeielijken spotlach. Om zijn tegenstander te beschamen, werd deze macht werkelijk aan den Heilige geschonken, nauwelijks had Joannes de Britto het kruisteecken gemaakt, of het oog van zijn leerling was genezen.

De Gouverneur gebod, dat men een boek zou brengen, en deze verstokte wreedaard, die geweigerd zoude hebben te gelooven, al waren de dooden

uit het graf opgestaan, kon zich van het wonder overtuigen, vermits de genezene zonder den minsten hinder te gevoelen, onmidddelijk in het boek begon te lezen. In zijne woede riep hij uit: „Hij is door tooverkunst genezen.”

De eerste Secretaris van den Gouverneur echter bekeerde zich tot het Christendom, en beleed, dat eene Godsdienst, die zulke wonderen doet wachten, voorzeker van den Hemel moet komeu.

De H. Wilhelmus, Bisschop van York, van eene reis, die hij naar Rome gemaakt had, in zijn diocees terugkeerende, werd door zijn diocesanen met de levendigste bewijzen van vreugde ontvangen. Van alle kanten drong men op hem aan, en de toeloop was zoo groot, dat de houten brug over de rivier, die door de stad stroomt,

brak, en een groot aantal menschen in het water vielen. De Heilige maakte oogenblikkelijk het kruisteeken over het water, terwijl hij een gebed ten Hemel zond.

De drenkelingen werden op eene wonderbare wijze gered, tot groote verwondering van het volk, dat den Heer loofde, en den Heiligen Bisschop van dien tijd af nog hooger vereerde.

Onder de vervolging van Diocletianus, werd Tiburtius, de zoon van den Prefect van Rome voor den Prefect Fabianus gebracht, die hem wilde noodzaken den goden te offeren. Tiburtius antwoordde slechts op alle voorstellen: „Ik offer slechts aan God, den Schepper van het Heelal, die op aarde en in de Hemelen regeert, terwijl mijn grootst verlangen is voor deze belijdenis mijn leven op te offeren.” „Zoo gij niet gehoorzaamt,” hernam

Fabianus, „zal men u dwingen met
 »bloote voeten op gloeiende kolen te
 »loopen.” „Zeer gaarne” zeide Tibur-
 »burtius, „brandende kolen zullen mij
 »aangener zijn dan rozen.”

Intusschen maakten de beulen de
 gloeiende kolen gereed. Tiburtius
 wachtte niet, tot dat men hem van
 zijn schoeisel ontdeed, neen, hij trok
 zijne schoenen uit, maakte het kruis-
 teeken, en wandelde vervolgens over
 de kolen, zonder het minste ongemak
 te gevoelen, het was alsof hij over een
 bloembed of over een tapijt van zacht
 gras wandelde. Vervolgens zich tot
 den Rechter wendende, zeide hij:
 „Fabianus, leer nu de macht en de
 »kracht van het geloof en herken,
 »door het wonder, dat gij ziet, dat er
 »geen andere God is dan die, welken
 »ik aanbid, noch heil te verhoppen dan
 »in de Christelijke godsdienst.

Fabianus was te zeer verhard, om
 zich door dit wonder te laten winnen,

doch vreezende, dat andere Heidenen er over getroffen zouden zijn. sprak hij oogenblikkelijk het doodvonnis tegen Tiburtius uit, en liet hem onthoofden op eene plaats, die drie mijlen van de stad gelegen was.

De H. Dominicus op verzoek van den Paus naar Rome gekomen zijnde, om er een klooster van zijne Orde te stichten preekte in de kerk van den H. Petrus met zijne gewone welsprekendheid en ijver; zijne predikatiën werden dan ook door eene talrijke menigte bijgewoond. Deschitterende wonderen, waardoor God zijn woord bevestigde, verwierven hem den bijnaam van den wonderdoener zijner eeuw. Eene vrouw, Gusta Dona genaamd, had de preek van den Heilige bijgewoond, in huis teruggekeerd, vond zij haar kind doodelijk ziek. Van droefheid overstelpt neemt zij het in hare armen, brengt het

aan de voeten van den H. Dominicus, en buigt zich, in tranen smeltende, voor hem neder.

Dominicus door medelijden bewogen, gaat een weinig ter zijde, werpt zich op de knieën, en na een kort gebed, nadert hij het kind, maakt over hetzelfde het kruisteecken, neemt het vervolgens bij de hand, en geeft het gezond aan zijne moeder weder, terwijl hij haar gebod, het voorgevallene geheim te houden. In de vervoering harer vreugde, kon zij zich echter niet bedwingen, overal verhaalde zij het wonder, zoodat het cok den Paus ter ooren kwam, die wilde, dat het op den predikstoel aan het volk zou verkondigd worden. De man Gods verzette zich daartegen, dreigende, dat wanneer men het dede, hij de zee zou oversteken, en nooit meer in Rome verschijnen.

Eusebius van Cesarea geeft in het leven van Constantijn de Grootte eene beschrijving van de verschijning van het kruis, waarmede deze Vorst vereerd werd, terwijl hij in oorlog was tegen Maxentius.

Terwijl de Keizer in het gebed was, had hij eene wonderbare verschijning, waaraan men zeker moeielijk geloof zou schenken, zoo een ander ze verhaalde; doch vermits de geschiedschrijver ze uit den mond van den Keizer zelve vernomen heeft, en zijn verhaal zelfs met eede bevestigt, aarzelen wij niet het als waarheid aan te nemen. Nadat de zon reeds meer dan de helft van haren loop had afgelegd, dat is te zeggen even na den middag, zag de Keizer, en met hem het geheele leger zeer duidelijk een kruisbeeld in de lucht verschijnen, omgeven van schitterende stralen, en prijkende met het opschrift:

Door dit teeken zult gij overwinnen:

Men stelle zich de ontsteltenis voor van allen, die getuigen waren van dit voorval. De Keizer verdiepte zich in navorschingen, om te weten, wat deze verschijning toch wel mocht beteekenen. Intusschen overviel hem de nacht, en in den slaap verscheen hem Jesus Christus, die hetzelfde teeken in de hand hield, dat de Keizer aan den Hemel had zien schitteren.

Jesus Christus beval hem een standaard van denzelfden vorm te laten maken, dien hij van dan af zou meenemen in den strijd en die hem de overwinning zou verzekeren.

Zoodra het dag geworden was, stond Constantijn op, en na zijnen vrienden het visioen, dat hij gehad had, verhaald te hebben, ontbood hij de bekwaamste goudsmeden en diamantslijpers, beschreef hun den vorm van het teeken, dat hem getoond was, en beval hun tevens een dusdanig vaandel uit goud en edelgesteente te

vervaardigen. De geschiedschrijver geeft de beschrijving van den standaard in den vorm van een Kruis gemaakt, die thans nog door de Romeinen Labarum genoemd wordt, terwijl hij er bij voegt, dat de Keizer, van dien dag af, dezen standaard steeds met zich voerde in den oorlog, om hem voor schild te dienen tegen de aanvallen zijner vijanden, en hij wilde bovendien, dat dergelijke standaarden, altijd aan het hoofd van zijne troepen zouden gedragen worden. Ook heeft hij in het midden van de stad Rome een standaard, als teeken zijner overwinning, laten oprichten, om tevens als bolwerk te dienen voor het geheele Romeinsche rijk.

Op het voetstuk van het standbeeld, dat in de hand den beschreven standaard houdt, leest men in het latijn dit opschrift :

Het is door dit zalig teeken, het onbedriegelijkst kenmerk van den moed, dat

ik uwe stad van het juk der dwingelandij verlost en haar hare oude grootheid en glorie teruggeschonken heb.

Eusebius voegt er bij, dat vijftig uitgelezen mannen belast waren, het Labarum te dragen. Eens gebeurde het, dat een der gekozenen, die de vlucht nam, oogenblikkelijk werd gedood, terwijl zijne gezellen, die getrouw op hun post bleven, zelfs niet in het minst gekwetst werden.

Het was opmerkelijk, zoo niet wonderbaar, dat alle pijlen der vijanden op dezen standaard, dien zij tot hun mikpunt gekozen hadden, gericht waren, nogthans nimmer degenen getroffen werden die hem droegen, en dezen steeds aan den dood ontsnaptten.

Oefening van het kruisteecken.

Men maakt het kruisteecken, door de rechterhand op het voorhoofd, dan

op de borst, vervolgens op den linker en eindelijk op den rechterschouder te brengen, zeggende: *In den naam des Vaders en des Zoons en des H. Geestes. Amen.*

Wanneer gij u met het kruis teekent, herinner u dan het Geheele geheim van het Kruis, bedwing in u de booze driften, de ongeregelde hartstochten, stel het vertrouwen op uw voorhoofd en de vrijheid in uwe ziel..

(H. CHRYSOSTOMUS.)

Volgens de getuigenis van Tertulianus die in de 2de eeuw leefde, be- dienden de eerste Christenen zich dikwijls van het kruisteeken: „Wat wij ook doen,” zegt de geleerde schrijver, „op het einde van eene reis en »gedurende de reis, in beweging en in »rust, binnen komende en uitgaande, »terwijl wij onze kleederen en ons »schoeisel aandoen, terwijl wij onze »maaltijden nemen, gedurende den »dag en den nacht, te allen tijde

»maken wij op ons voorhoofd het kruisteeken.»

Door het voorbeeld der eerste Christenen onderwezen, moeten wij hen navolgen, en dikwijls het kruisteeken maken. vooral wanneer wij opstaan en ons naar bed begeven, vóór onze voornaamste bezigheden, in gevaren en bekoringen, overtuigd, wanneer wij ons met eerbied van dit teeken bedienen, wij eenigermate onkwetsbaar worden voor de aanvallen van den duivel, en de zegening des Hemels over ons aftrekken.

Verschillende wijzen om het Kruisteeken te maken.

In de eerste eeuwen was het gebruikelijk, het kruisteeken, enkel op het voorhoofd te maken (H. CHRYSOSTOMUS).— Later begon men volgens de getuigenis van Innocentius III het

kruisteecken te maken door de hand te brengen van den rechter- naar den linkerhand, om aan te duiden, dat het heil van het uitverkoren volk van Israël tot de Heidenen was overgegaan. Het gebruik van zich met het kruisteecken te teekenen op voorhoofd, mond en borst, zooals thans bij het begin van het Evangelie onder de H. Mis gedaan wordt, is eerst in de zestiende eeuw ingevoerd.

Deze manier van zegening heet gewoonlijk het kleine of duitsche kruis, om het te onderscheiden van het groote of latijnsche kruis, dat sedert de achtste eeuw algemeen is aangenomen en hetwelk men maakt, terwijl men de rechterhand naar het voorhoofd brengt, vandaar in eene rechte lijn op de borst, vervolgens naar den linker- en eindelijk naar den rechterschouder.

De Grieken en Russen maken het kruisteecken zooals wij, met het enkele onderscheid, dat zij de hand niet van

den linker- naar den rechter- maar van den rechter- naar den linkerschouder brengen.

Eene derde manier om het kruisteeken te maken is de hand in den vorm van een kruis uit te strekken. Deze manier wordt gebruikt, om personen en alle soort van voorwerpen te zegenen.

Over het kruisteeken, dat bij het begin van het Evangelie gemaakt wordt.

Wij zijn gewoon, wanneer het Evangelie gelezen wordt, ons voorhoofd, onzen mond en onze borst met het kruis te teekenen. Dit gebruik is ingevoerd, om God te bidden, dat Hij zich gewaardige, om door de verdiensten van den gekruisten Jesus, de genade te verleenen, het Evangelie met het verstand te begrijpen, met den mond te belijden, en met het hart te

beminnen. Vroeger waschte de diaken, alvorens het Evangelieboek te nemen, de handen uit eerbied voor het heiligste der boeken, terwijl alle aanwezigen opstonden, zich met het kruis teekenden, en het volgende gebed spraken."

Heer, versterk mijne zinnen door het kruisteeken, opdat ik de woorden van het Evangelie met aandacht aanhoore, ze met het hart geloove, met den mond belijde, en door mijne werken in oefening brenge.

Men moet zich niet schamen het Kruisteeken te maken.

God beware mij, zeide de H. Paulus, dat ik mij in iets anders beroeme dan in het kruis van Jesus Christus!

Een jeugdig meisje die hare opvoeding op eene katholieke kostschool had genoten, alwaar zij door hare godsvrucht steeds hare gezellinnen gesticht had, ging, toen zij in het

oud
dik
Op
geh
vers
een
Zij v
als
Nie
kru
den
keel
»Ma
»Ka
gij
We
All
een
keu
bew
teir
ont
pla

ouderlijke huis was teruggekeerd, voort dikwijls tot de H. Tafel te naderen. Op zekeren dag, dat zij het geluk had gehad te communiceeren, moest zij verschijnen op een feestmaal, alwaar een groot aantal genoodigden waren. Zij werd naast een officier geplaatst die als niet zeer godsdienstig bekend stond. Niettemin maakte zij vrijmoedig het kruisteeken, alvorens het gebed voor den maaltijd te verrichten. De officier keek haar spottend aan, en zeide: »Maar Juffrouw, wat doet gij toch?» »Kapitein," antwoordde zij, »bloost gij over uw eerekruis? Voorzeker neen. Welnu, het kruis is mijn eereteeken." Alle aanwezigen waren getroffen over eene zoo groote vrijmoedigheid, en keurden het gedrag van het meisje bewonderingswaardig, terwijl de kapitein onthutst en verlegen eene verontschuldiging voor zijne slecht geplaatste opmerking stamelde.

Een ander minder moedig Christen durfde het Kruisteeken niet maken bij eene gelegenheid, waar het door het gebruik was voorgeschreven. Een der aanwezigen dit ziende, zeide: »Gij »schaamt u, het teeken des heils te »maken. Heeft Jesus Christus zich ge- »schaamd, voor u op het kruis te »sterven!»

Schamen wij ons toch niet Jesus Christus voor de menschen te belijden, zoo wij niet willen, dat Hij zich onzer schame voor zijnen Vader.

In een dorp van Frankrijk kwam onlangs een loteling bij de bus, om zijn nummer te trekken. Alvorens er de hand in te steken, maakte hij eerbiedig het kruisteeken. Nauwelijks zagen dit de jongelingen die er om heen stonden of zij schaterden het uit van het lachen. De Prefect, verontwaardigd over deze spotternij, stopte hun den mond en

zeide
»inte
»dig
»leve
»oef
Main
Pref
lotel
erke
godv
ling
het

Wij
m

N
het
mak
maa
eene
dat
van

zeide: »Ik zie hierin niets belachelijks, »integendeel, het is eervol en lofwaardig, in gewichtige tijdstippen des »levens, zijne toevlucht te nemen, tot »oefeningen van godsvrucht.» De Maire sprak in denzelfden geest als de Prefect, en toen het nummer van den loteling getoond werd, moesten allen erkennen, dat de Voorzienigheid het godvruchtig vertrouwen vanden jongeling beloond had; hij had op één na het hoogste nummer getrokken.

Wij moeten het Kruisteeken met eerbied maken.

Niets is stichtender dan een Christen het kruisteeken met eerbied te zien maken. De beroemde Pater Ravignan maakte altijd het kruisteeken met eene bijzondere zorg; men kon zien, dat hij er eene eer in stelde, het teeken van Jesus Christus, het teeken van den

Christen op zijn voorhoofd en zijn lichaam te maken. Daardoor predikte hij, alvorens te prediken, ja, vóór hij nog een woord gesproken had, had hij reeds eenen diepen indruk op zijne toehoorders gemaakt door den eerbied, waarmede hij het kruisteeken maakte.

Een Protestantsche Dominé was eens naar de Notre Dame gekomen, om den Pater te hooren. Toen hij zag, met welken eerbied en heiligen ernst de eerbiedwaardige religieus het kruisteeken maakte, zeide hij tot zijn gezel: »Hij heeft reeds gepreekt, de preek is uit, wij zouden reeds kunnen heengaan.» De ijverige Pater zorgde eveneens, zoo veel in zijn vermogen was, dat ook anderen het teeken van den Christen steeds met godsvrucht maakten. »Wel hoe,» zeide hij dikwijls, »is het kruis dan een speeltuig of een waaier. Een van tweeën of gij drijft »er den spot mede, of gij tracht er »u van te ontdoen. Een Christen moet

»z
»e
»i
»z
»v
»p
»h

»zich niet schamen, noch vreezen
»eerbiedig het kruisteecken te maken;
»integendeel, hij moet er eer in stellen,
»zijn vaandel te planten en uit eerbied
»voor Jesus Christus moet er iets
»plechtigs zijn in de wijze, waarop hij
»het kruisteecken maakt.”

I
G C

Voor

»

»

Bij m

we

Bij m

we

Bij m

De

gegeve

Cong

godsc

Zee

groot

nen

Br

Inteekening op de geheele Serie

GOUDKORRELS.

Voor 1 Ex. eene reductie van	25 ⁰ / ₀
» 10 » » » »	30 ⁰ / ₀
» 25 » » » »	40 ⁰ / ₀

Bij minstens 50 Ex. van eenzelfde
werkje 20⁰/₀

Bij minstens 50 Ex. van eenzelfde
werkje 30⁰/₀

Bij minstens 100 Ex. gesorteerd. . 40⁰/₀

Deze collectie wordt hoofdzakelijk uitgegeven met het oog op uitdeelingen in Congregatiën, Zondagscholen en andere godsdienstige Instellingen voor de jeugd.

Zeer velen zijn hoogst nuttig om in grooten getale in de kath. huisgezinnen te worden verspreid.

BREDA.

De Uitgever,
EDUARD VAN WEES.

De Galerij der Heiligen

verschijnt in *Seriën* van 10 Deelen.

Elk deel is op zich zelve compleet en bevat een geheel leven.

Elke serie kost bij intekening *f* 2,50.

Afzonderlijke levens kosten 40 Cents.

Tien Ex. van eenzelfde leven *f* 2,50.

De Eerste Serie bevat de volgende levens:

De H. Vincentius à Paulo. — de H. Franciscus Xaverius. — De H. Benedictus. — De H. Philomena. — De H. Catharina van Zweden. — De H. Antonius van Padua. — De H. Petrus, Apostel. — De H. Cecilia. — De H. Jozef. — De H. Alphonsus Maria de Liguori.

In de Tweede Serie is verschenen:

De H. Elisabeth van Hongarije. — De H. Aloysius van Gonzaga. — De H. Stanislaus Kostka. — De H. Germana — De H. Brigitta. — De H. Genoveva. — De H. Drie-Koningen. — De Gz. Margaretha Maria Alacoque. — De H. Ben. Jos. Labre. — De H. Lodewijk, Koning van Frankrijk.

In de Derde Serie:

De H. Ursula en hare elfduizend Maagden. — Zuster Maria Bernard. — De H. Angela Merici. — De H. Augustinus. — De H. Johanna Francisca Fremiot de Chantal. — De H. Philippus Neri. — De H. Clara. — H. Maagd Maria. — Margaretha van het H. Sacrament. — O. H. Jesus Christus.
